

RAKKAUTTA ÄIDIN HELMOISSA

Tapio Seppälän puhe verkkoseuroissa laskiaistiistaina 16.2.2021, www.h-y.fi/verkkoseurat

Tänään on riehakkuuden päivä, viimeinen päivä ennen paastonaikaa, laskiaistiistai.

Tosin Rion karnevaalit Brasiliassa on peruttu, mutta pulkkamäkeen on varmasti riittänyt laskijoita. Joka tapauksessa tänään on koko maailman kristittyjen riehakkain päivä vuoden mittaan.

Sieluni silmillä katselen, kuinka suomalainen on riehakas syömällä yhden laskiaispullan.

Katsoin, mitä Kirkkokäsikirja sanoo laskiaistiistaista. Se ei tunne tätä päivää, mutta huomisen tuhkakeskiviikko on tekstitetty paastonajan ensimmäisenä päivänä.

Kyllä laskiaistiistaikin kannattaisi laittaa Kirkkokäsikirjaan.

Lapsuudesta muistan omalaatuisen vanerista tehdyn rattikelkan. Sitä ohjattiin ratilla, jolla käännettiin kelkan alla olevaa pientä ohjainta. Kelkka totteli vain heikosti ohjausta.

Kelkkamäessä tuli kiistaa, pystyisinkö laskemaan kahden lähekkäin olevan puun välistä. Muut lapset sanoivat, että se on mahdotonta, mutta olin varma taidoistani.

Vauhdilla lähdin laskemaan huonosti ohjattavalla kelkalla ja törmäsin puitten väliin niin rajusti, että toinen puoli kasvoista oli vereslihalla. Äiti taisi pelästyä, kun avasin kotioven. Poika pääsi äidin helmaan. Pysyviä arpia ei jäänyt kasvoihin.

Kokemukseni ei ollut ainutkertainen. Se oli jo kirjoitettuna Georg Malmstenin lastenlaulussa ”Jänöjussin mäenlasku”.

”Jos mulla oisi sukset vaan, kyllä näyttäisin mä, mäkeä kuink’ lasketaan, ja kaikki voittais. Vaikk’ hyppyri tuo katala on mulle liian matala, niin pilvihin mä hyppäisin; sen heille näyttäisin!”

Orava lupaa syödä häntänsä, jos jänöjussi onnistuu, mutta häntä säilyy, koska hyppy saa hurjan päätöksen:

”Ja niin kuin myrsky konsanaan hän syöksyi alaspäin; ei aavistanut ollenkaan, ett’ voisi käydä näin: kas satakunta voltia hän teki ilman holtia ja vatsalleen hän kinokseen näin lensi suksineen!”

Orava antaa laulun opetuksen: ”Kas muista, Jussi ystäväin, ei pilvet ole maata päin. Sä usko vaan, kun neuvotaan tai koeta uudestaan!”

Omalta kannaltani olen saanut Georg Malmstenilta koskettavan opetuksen, millainen järjestys tapahtuu, kun laskiainen muuttuu paastonajaksi.

Siinä samaan hetkeen laitetaan iloa ja uhoa, ja saman tien pieni poika verisin kasvoin lähtee äidin helmaan. Palanen nöyryyttä menee perille.

Mutta — pieni poika näkee elämän moninaisuuden. Elämässä on iloa, mukavia hetkiä, myönteisiä kokemuksia, mutta myös surua ja ankaria vastoinkäymisiä. Ja aivan tavallinen arkikin ottaa osansa. Se on kokonaista elämää.

Yhtä asiaa kuitenkin kokonaisessa elämässä tarvitaan. Äidin helma oli sitä pienelle pojalle. Ilman rakkautta ei selviä voittaja eikä luuseri, ei pieni poika eikä jänöjussi — etkä sinäkään.

Vapahtajamme tuli ilon ja ahdistuksen maailmaan tuomaan ehdottoman rakkauden kaikille, kaikkiin kohtaloihin ja vaiheisiin.

Tästä rakkaudesta luetaan erityisesti vihittäville pareille 1. Korinttolaiskirjeessä:

”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä, rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii. Rakkaus ei koskaan katoa.”